

devším jest k výživě povinen otec dítěte, potom teprve matka dítěte, potom děd a bába se strany otcovy a po nich konečně děd a bába se strany matčiny. Která z těchto osob výživu poskytla, může ovšem žádati její náhradu na tom, kdo jest před ní k výživě dítěte podle zákona povolán, nikoliv však na tom, kdo jest k výživě povolán až teprve po ní. Jako nemůže žádati otec náhradu výživy, kterou svému manželskému dítěti poskytl, na matce dítěte, třebaš je nemajetný a musil si na poskytnutí výživy té opatřiti prostředky úvěrem, zrovna tak nemůže matka dítěte žádati náhradu za poskytnutou výživu na dědovi a bábě dítěte, neboť, poskytujíc výživu svému dítěti, plnila jen vlastní svou povinnost, která jí náležela před dědem a bábou dítěte, a schází zde tedy základní podmínka § 1042 obč. zák.

Čís. 14481.

Kdo přistoupil jako rukojmí a plátce k vyrovnání, ručí jednotlivým vyrovnacím věřitelům až do výše převzatého závazku v poměru k jejich pohledávkám.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv II 438/35.)

Žalobce přistoupil ve vyrovnacím řízení proti svému bratru Ottovi B-ovi jako rukojmí a plátce do výše 20.000 Kč k vyrovnání, podle něhož se dlužník zavázal zaplatiti věřitelům nemajícím přednostního práva 50% jejich pohledávek v osmi stejných splátkách. Poněvadž žalovanému nebyly dle jeho tvrzení zaplaceny zcela dvě dospělé splátky, takže nastalo obživenutí celé jeho pohledávky k vyrovnacímu řízení přihlášené, navrhl, by mu byla na základě výpisu ze seznamu přihlášek, opisu záručního prohlášení žalobcova a usnesení krajského soudu v O., jímž bylo vyrovnání potvrzeno, povolena exekuce proti žalobci k vydobytí vyrovnací pohledávky ve zbytku 1512 Kč. Žalobce tvrdě, že splátky žalovanému řádně platil ve výši odpovídající poměru převzatého rukojemského závazku k přihlášeným pohledávkám všech věřitelů, za jichž pohledávky se zaručil, domáhá se žalobou podle § 35 ex. ř. výroku, že exekuce proti němu vedená, je nepřipustná. Prv ý s o u d uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d žalobě nevyhověl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozhodujícím jest řešení otázky, jaký závazek vznikl žalobci z převzetí zmíněného rukojemství, zda ručí až do výše 20.000 Kč všem věřitelům v poměru k jejich pohledávkám, nebo zda, jak míní odvolací soud,, musí věřitelům, kteří na něm zaplacení požadují, zaplatiti celou vyrovnanací kvotu, pokud se týče splátku, pokud jím zaručená částka 20.000 Kč není vyčerpána. Podstata a účel konkursního a vyrovnacího řádu pozůstává hlavně v tom, aby pořadí a míra uspokojení jednotlivých pohledávek nebyla závislá na náhodě nebo libovůli dlužníkově, nýbrž aby všichni věřitelé dlužníkovi v pořadí zákonem ustanoveném

došli zaplacení stejnoměrného. Této zásadě slouží zejména předpisy vyrovnacího řádu, které poskytování zvláštních výhod některému věřiteli proti ostatním věřitelům stejného druhu zakazují a spojují s právními následky pro dlužníka velice citelnými (§§ 55, 68 vyr. ř.). S hlediska této zásady jest posuzovati i záruční závazek žalobcův. Převzetím záruky za vyrovnání do výše 20.000 Kč převzal žalobce závazek, účinkující stejnoměrně vůči všem věřitelům dlužníkovým, jichž pohledávky byly vyrovnacím řízením dotčeny. Prvý soud správně zjistil rozsah ručení žalobcova v příčině pohledávky žalovanou vymáhané na základě poměru výše záruky (20.000 Kč) k souhrnu pohledávek věřitelů nemajících přednostního pořadí, jak byly ve vyrovnacím řízení zjištěny. Podle této zásady řídil se ostatně žalovaný sám ve vyrovnacím řízení žalobcově, neboť přihlásil k vyrovnání pohledávku, která mu příslušela proti žalobci z důvodu převzetí záruky ve vyrovnacím řízení Otto B-a jen částkou 468 Kč 25 h. Právní názor, který odvolací soud při řešení této otázky zaujímal, vedl by právě k důsledkům, které konkursní a vyrovnací řád chce znemožniti: záviselo by totiž na náhodě nebo libovůli dlužníkově, pokud se týče vyrovnacího ručitele, že by někteří věřitelé, kteří si přispíšili s uplatňováním svého nároku proti ručiteli z jeho závazku měli větší výhodu, než ostatní věřitelé, kteří by dotvčný nárok uplatňovali teprve po vyčerpání zaručené částky.

Čís. 14482.

Osoba, jež nabyvši dovozního povolení podle zák. čís. 418/20 Sb. z. a n., je přenechá třetí osobě k použití, nemůže se domáhati soudní ochrany svých nároků z tohoto jednání.

(Rozh. ze dne 26. června 1935, Rv III 129/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2161.)

Stejně Sb. n. s. čís. 1777.

Čís. 14483.

Předpoklady t. zv. obecné kondikce causa data causa non secuta.

(Rozh. ze dne 27. června 1935, R I 622/35.)

Žalobkyně tvrdila v žalobě, že hostila žalovaného po více než 4½ let v předpokladu, že si žalovaný, jenž prohlásil, že jest u konce svých studií, vezme její dceru za manželku, že žalovaný hoštění to vzhledem k budoucímu rodinnému spojení beze všeho přijímal, že však zaviněním žalovaného nedošlo k tomuto sňatku. Domáhá se nyní náhrady vynaložených těchto nákladů za tři léta z důvodu §§ 1435 až 1437 obč. zák. Prvý soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobkyně opírá žalobu o bezdůvodné obohacení a o předpisy §§ 1435 až 1437 obč. zák. Předpisy ty se na daný případ nehodí. Předpokládají, že plnící strana plnila dluh, jehož právní důvod později odpadl. Žalobkyně však zřejmě neplnila